

Hem>Lagstiftning och rättspraxis>Nationell lagstiftning

På privaträttens område kommer pågående ärenden och förfaranden som inleddes innan övergångsperioden löpte ut att fortsätta i enlighet med EU-rätten. Relevant information om Storbritannien kommer att finnas kvar på e-juridikportalen till slutet av 2022 enligt en ömsesidig överenskommelse med Storbritannien.

Obs. Nyligen ändrades ursprungsversionen på [en](#) av den här sidan. Våra översättare håller på att översätta den nya sidan till svenska.

Swipe to change

engelska

Nationell lagstiftning

England och Wales

Här hittar du uppgifter om lagstiftning och rättsdatabaser i Förenade kungariket, framför allt England och Wales.

Det finns ingen officiell översättning av den språkversion du tittar på.

Här kommer du till en maskinöversatt version av innehållet. Maskinöversättningen tillhandahålls enbart för att bidra till förståelsen av texten. Ägaren av sidan tar inget som helst ansvar för kvaliteten på den maskinöversatta texten.

-----svenska-----bulgariskaspanskatjeckiskadanskatyskaestniskagrekiskakafranskakroatiskaitalienskalettiskalituiska
ungerskamaltesiskanederländskapolskaportugisiskarumänskaslovakiskaslovenskafinska

Rättskällor

De viktigaste rättskällorna i den engelska och walesiska delen av Förenade kungarikets rättsväsende är följande:

Primärrätt i form av **lagar som antas av Förenade kungarikets parlament** och **lagar och andra författningar som antas av Wales nationalförsamling**.

EU-lagstiftning.

Sekundärrätt i form av **förordningar** (*statutory instruments*) som utfärdas av drottningen (*the Sovereign*), Förenade kungarikets regering, Wales regering eller annan myndighet. Dessutom kan det utfärdas **administrativa beslut**.

Rättspraxis, s.k. **common law**, som den har utvecklats genom domstolsavgöranden.

Typer av rättsliga instrument – beskrivning

Primärrätt (*Acts of Parliament*) antas av det brittiska parlamentet i London och kan gälla för hela eller delar av Förenade kungariket. Den walesiska nationalförsamlingen har rätt att utfärda lagstiftning inom 20 delegerade områden som förtecknas i tabell 7 till *Government of Wales Act 2006*. *The Sovereign* kan även anta andra typer av primärrättsliga rättsakter, som ministerdekret, proklamationer, kungliga fullmakter, kungliga instruktioner, förordningar och fribrev.

Sekundärrätt antas genom delegerade befogenheter från *Her Majesty in Council* eller en minister, ett departement (ministerium), walesiska ministerier eller andra utsedda organ eller personer. Detta kallas också för delegerad eller sekundär lagstiftning. Delegeringen grundar sig på en särskild rättsakt. Sekundärlagstiftningen kan antas i olika former, som ministerdekret, förordningar eller beslut. På engelska kallas de med ett samlingsnamn för *Statutory Instruments* eller *Statutory Rules*.

I juli 1999 fördes vissa lagstiftningsbefogenheter över från det brittiska parlamentet till Wales nationalförsamling i Cardiff. Församlingen fick rätt att anta rättsakter som berörde Wales, men det var fortfarande det brittiska parlamentet som hade rätten att anta primärlagstiftning om walesiska frågor. Efter *Government of Wales Act 2006* fick församlingen befogenhet att anta primärrättslig lagstiftning (*Measures*) om frågor som berör Wales och som det brittiska parlamentet beslutar att delegera lagstiftningsbefogenheter för. Förordningarna måste dock godkännas av *The Sovereign in Council* innan de börjar gälla. Nationalförsamlingen har ansvar för frågor som omfattar ekonomisk utveckling, utbildning, miljö, hälsa, bostäder, turism och transport, men inte för civilrättsliga och straffrättsliga frågor. Den walesiska lagstiftning som antas av nationalförsamlingen och de walesiska ministrarna (den walesiska regionalregeringen) utfärdas på både engelska och walesiska.

Det är *The Sovereign* som, efter att ha inhämtat råd från den brittiska regeringen, har befogenheter att ingå **internationella avtal** på Förenade kungarikets vägnar. Det brittiska parlamentet har för närvarande ingen formell roll i utformningen av sådana avtal, men om det krävs en ändring av brittisk lagstiftning eller om det behöver anslås offentliga medel, ska parlamentet rösta om det på vanligt sätt. Alla EU-fördrag måste införlivas genom lagstiftning och granskas därför av parlamentet. Efter det att *the Constitutional Reform and Governance Act 2010* har trätt i kraft kan ett fördrag ratificeras först om a) en minister (*Minister of a Crown*) har lagt fram en kopia av fördraget till parlamentet, b) fördraget har offentliggjorts och c) en period på 21 sammanträdesdagar har löpt ut utan att något av de båda parlamentshusen har kommit fram till att fördraget inte bör ratificeras.

Rättsreglernas hierarki

Om det uppstår konflikter mellan de olika rättskällorna ska dessa i första hand lösas i domstol. Tvister om hur lagar ska tolkas kan också lösas i domstol. Men eftersom det inte finns någon skriven grundlag i Förenade kungariket går det inte att anmäla en *Act of Parliament* inför domstol med hänvisning till att den "strider mot grundlagen". Enligt den **konstitutionella doktrinen om "parlamentets suveränitet"** är Förenade kungarikets parlament den högsta lagstiftande myndigheten – i så måtto att parlamentet kan upphäva alla lagar och att ingen annan myndighet får återkalla eller ifrågasätta giltigheten i en lag som har antagits av parlamentet.

Doktrinen om parlamentets suveränitet påverkas dock av Förenade kungarikets medlemskap i Europeiska unionen. I enlighet med lagen om Europeiska gemenskaperna från 1972 är Europeiska unionens lagstiftning en del av lagstiftningen i England och Wales (och Skottland och Nordirland). Den nationella lagstiftningen måste så långt som möjligt tolkas i överensstämmelse med EU-lagstiftningen.

Lagen om mänskliga rättigheter från 1998, som införlivade Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna i den brittiska lagstiftningen, ger domstolarna ytterligare en möjlighet att ifrågasätta lagar som antagits av parlamentet. Den nationella lagstiftningen måste i största möjliga mån tolkas så att den är förenlig med de mänskliga rättigheterna i konventionen.

Domstolarnas avgöranden, särskilt från högre instanser, har stor betydelse för lagens utveckling. De avgör inte bara hur lagstiftningen ska tolkas, de skapar också grunden för den rättspraxis, *common law*, som bygger på tidigare domstolsavgöranden.

När det gäller vilka domstolsavgöranden som är bindande för vilka domstolar är den allmänna principen att en domstol är bunden av avgöranden från en högre instans.

När det gäller frågor som omfattas av EU-lagstiftningen är det Europeiska unionens domstol som är den högsta instansen. Juristerna (*Law Lords*) i överhuset fungerade tidigare som Förenade kungarikets högsta domstol. De ersattes av den nya *Supreme Court* (högsta domstolen), som inrättades den 1 oktober 2009. De befintliga juristerna i överhuset blev de första domarna i högsta domstolen, med den äldste juristen som domstolens ordförande.

Institutionell ram

Institutioner ansvariga för antagandet av rättsregler och beslutsprocess

Primärlagstiftningen antas av det **brittiska parlamentet** i London. Innan ett **lagförslag** (en s.k. *Bill*) kan antas av parlamentet och bli en *Act of Parliament* måste det godkännas av parlamentets båda kammare: *House of Commons* (underhuset) och *House of Lords* (överhuset). Båda kamrarna går igenom följande steg: Första behandling (formell presentation av lagförslaget utan debatt).

Andra behandling (allmän debatt).

Utskottsbehandling (ingående granskning, diskussion och ändringar – i underhuset görs detta i allmänhet i en s.k. *public bill committee*).

Betänkande (möjlighet till ytterligare ändringar).

Tredje behandling (sista möjligheten till debatt, överhuset får göra ändringar).

Så snart ett lagförslag har behandlats i båda kamrarna sänds det tillbaka till den första kammaren (där förslaget ursprungligen lades fram) som får gå igenom ändringarna från den andra kammaren.

Båda kamrarna måste vara överens om den slutliga versionen. Det kan bli flera rundor mellan de båda kamrarna innan de är helt överens om varje ord i lagförslaget. Så snart de är överens kan lagförslaget lämnas in för godkännande av drottningen.

Primärlagstiftning utfärdas också av **Wales nationalförsamling**. **Innan ett lagförslag kan omvandlas till parlamentsstiftad lag** måste det behandlas och antas av nationalförsamlingen samt godkännas av drottningen. En rättsakt som utfärdats av nationalförsamlingen har ställning av lag som i tillämpliga fall kan åberopas i hela Wales.

Behandlingen av ett förslag till förordning (*Government Bill*) sker vanligtvis i följande fyra steg:

Steg 1: de allmänna principerna för den föreslagna förordningen eller åtgärden granskas i ett eller flera lagstiftningsutskott och godkänns av församlingen.

Steg 2: ingående behandling i ett lagstiftningsutskott av den föreslagna förordningen eller åtgärden och av eventuella ändringsförslag som utskottsledamöterna lägger fram.

Steg 3: ingående behandling i lagstiftningsutskottet av den föreslagna förordningen eller åtgärden och av eventuella ändringsförslag som utskottsledamöterna lägger fram. Utskottsordföranden avgör vilka ändringsförslag som ska tas upp till behandling av utskottet.

Steg 4: omröstning i församlingen för att anta den slutliga texten till förslaget till förordning eller åtgärd.

När ett lagförslag har passerat alla de olika stegen i det brittiska parlamentet eller den walesiska nationalförsamlingen sänds det till *The Sovereign* för **kungligt godkännande** (*Royal Assent*), varefter det blir till en **lag**. Förordningar från Wales nationalförsamling ska överlämnas för godkännande av drottningen. Primärlagstiftning kan i allmänhet bara ändras eller upphävas genom ny primärlagstiftning. Det finns dock undantag som gör det möjligt att göra vissa ändringar och återkallanden genom en förordning. Detta gäller t.ex. när de genomför EU-skyldigheter eller lagreformer som minskar eller eliminerar regleringsbördan. Sådana dekret måste dock godkännas genom positiva resolutioner i båda kamrarna i parlamentet innan de utfärdas.

Primärlagstiftning träder i kraft i enlighet med **särskilda bestämmelser** (*commencement provisions*) i rättsakten i fråga. Det kan anges att rättsakten ska träda i kraft en viss dag. Det kan ske direkt vid det kungliga godkännandet, på en viss dag (i allmänhet minst två månader efter det kungliga godkännandet) eller på ett datum som ska anges av en minister eller ett ministerium genom ett dekret (eller en förordning) om ikraftträdande. Det kan anges olika datum för olika bestämmelser i en rättsakt.

Dagen för ikraftträdandet för sekundärlagstiftning brukar i allmänhet anges i själva rättsakten. I undantagsfall kan dagen för ikraftträdandet anges genom att ett meddelande offentliggörs i de officiella tidningarna (*the London Gazette*).

Rättsdatabaser

Webbplatsen [Legislation.gov.uk](http://legislation.gov.uk), som förvaltas av *National Archives*, är den officiella webbplatsen för brittisk lagstiftning.

På denna webbplats finns tillgång till gällande lagstiftning i samtliga Förenade kungarikets jurisdiktioner (England, Skottland, Wales och Nordirland).

Webbplatsen omfattar all allmän lagstiftning från 1988 och fram till idag, merparten av all lagstiftning från före 1988, både i ursprungliga och i reviderade versioner, samt ett stort urval sekundärlagstiftning från 1948 och framåt, i den utsträckning den fortfarande gäller.

Senaste uppdatering: 05/06/2017

Sidans nationella språkversion sköts av respektive medlemsland. Översättningarna har gjorts av EU-kommissionen. Det är möjligt att översättningarna ännu inte tar hänsyn till eventuella ändringar som de nationella myndigheterna har gjort. Europeiska kommissionen fritar sig från allt ansvar för information och uppgifter i detta dokument. För de upphovsrättsliga regler som gäller för den medlemsstat som ansvarar för denna sida hänvisas till det rättsliga meddelandet.